

Melanie Harlow

Make Me Yours

De Bellamy Creek-serie



1

Cole

‘Trek je dat aan?’ Mariah, mijn dochter van negen, bekeek me met opgetrokken neus vanuit de deuropening van mijn slaapkamer.

Ik bestudeerde mijn uiterlijk in de spiegel boven de ladekast. ‘Ja, wat is er mis mee?’

‘Het is saai. Ik dacht dat je naar een feestje ging.’

‘Ik ga gewoon wat drinken met mijn vrienden.’ Fronsend bekeek ik het donkergroene poloshirt dat ik had uitgekozen omdat het boven op de stapel in de kast lag. Wat was het probleem? Of ging het om de kaki broek?

Mariah kwam de kamer binnen, liet zich op mijn bed vallen en ondersteunde met haar handen haar kin. ‘Maar het is toch een féést-je? Het vrijgezellenfeest van oom Griffin?’

‘Ja.’ Ik had het niet zo op vrijgezellenfeesten, maar Griffin Dempsey en ik waren naast elkaar opgegroeid en waren al beste vrienden toen we nog jonger waren dan Mariah nu was. Hij ging over twee weken trouwen en ik was zijn getuige – met andere woorden, ik kon vanavond niet wegblijven.

‘Wat is een vrijgezel eigenlijk?’ vroeg Mariah zich af.

‘Een man die niet getrouwd is.’ Ik krabde aan mijn kaak. Misschien was de riem het probleem. Ik besloot hem om te ruilen voor een exemplaar van donkerbruin leer en maakte de gesp los.

‘Ben jij dan vrijgezel?’

‘Nee.’

‘Maar je bent niet getrouwd.’

‘Dat was ik wel.’

‘Maar je bent niet gescheiden. Hoe heet het dan wat jij bent?’

‘Weduwnaar,’ zei ik, terwijl ik de andere riem door de lusjes trok.

‘Dat klinkt als een oude man.’

‘Ik ben ook een oude man.’

‘Papa! Je bent drieëndertig. Dat is nog niet zó oud,’ zei ze, maar door de toon waarmee ze de woorden uitsprak, begreep ik dat het toch best oud was.

‘Bedankt. Is dit zo beter?’ Ik draaide me om en stak mijn armen uit om de nieuwe versie van mijn feestoutfit te laten zien.

Mariah schudde haar hoofd. ‘Nee, je bent nog steeds saai.’

Ik wierp haar een vuile blik toe.

‘Wat? Je vroeg het zelf. Ik ben gewoon eerlijk.’ Er verscheen een ondeugend lachje op haar gezicht. ‘Je lijkt op die man die gisteren de nieuwe ramen kwam inmeten.’

Ik kreunde. ‘Kom op, die man had een enorme bierbuik.’

‘Of misschien die man bij wie oma haar nieuwe auto kocht.’

‘Fred Yaldoo? Die heeft een bierbuik én is kaal! Zo is het wel welletjes.’ Ik dook op haar af.

Ze gilte en probeerde van het bed af te komen, maar ik wist haar vast te pakken en kietelde het plekje boven haar linkeroor waardoor ze zich altijd giechelend probeerde los te wurmen. ‘Nee, nee! Genade!’ riep ze. ‘Ik neem het terug! Je bent de knapste papa van de hele wereld!’

‘Te laat!’

In de deuropening verscheen mijn moeder, haar armen gekruist. ‘Wat is hier in hemelsnaam gaande?’

Ik gaf Mariah nog een por en liet haar toen los. ‘Mijn dochter vindt dat ik op Fred Yaldoo lijk.’

Om er zeker van te zijn dat ze daarmee geen punt had, sprong ik overeind en bekeek in de spiegel mijn haarlijn. Die zag er gelukkig prima uit. Ik had me waarschijnlijk wat netter kunnen scheren, maar ach. Mijn stoppels interesseerden Griffin en de jongens geen reet.

Mariah schoof van het bed af en ging een eindje verderop staan. ‘Dat heb ik niet gezegd! Ik zei alleen maar dat je kleren saai zijn.’

Vanuit de deuropening nam mijn moeder me kritisch op, een hand op haar heup. ‘Trek je dat aan naar het feestje?’

Ik rolde met mijn ogen, bukde toen voorover en haalde mijn

bruine nette schoenen uit de kast. ‘Ja. En nu ga ik ervandoor voordat mijn zelfvertrouwen een nieuw dieptepunt bereikt.’

‘Het kan anders geen kwaad om wat meer moeite te doen,’ ging mijn moeder verder, en ze kwam mijn kamer binnen en begon de spullen op mijn kast recht te zetten.

Ik ging op het bed zitten en trok de schoenen aan. ‘Mam, hou op. Je hoeft mijn kamer niet op te ruimen. Ik ben geen tien meer.’

‘Zolang je in mijn huis woont, heb je te accepteren dat ik opruim.’ Ze verzamelde de rondslingerende muntjes en liet ze in een klein, beschilderd schaalje van klei vallen dat Mariah vorig jaar op school had geknutseld. ‘Als je in een zwijnenstal wil wonen, ga je maar in een eigen huis wonen.’

Mariah en ik wisselden een daar-gaan-we-weer-blik. Mijn moeders idee van een zwijnenstal was heel anders dan dat van een normaal mens. Kruiden, stof en rotzooi waren haar aartsvijand. Toen ik opgroeide, had ik haar maar zelden zonder bezem, stofzuiger, stofdoek en fles schoonmaakmiddel in de aanslag gezien. Mijn oudere broer Greg en ik hadden al snel geleerd dat je je schoenen bij de deur moest uittrekken, het onmiddellijk moest opruimen als je iets knoeide en ’s ochtends je bed moest opmaken, anders zwaaide er wat. We hadden vaak grapjes gemaakt dat ze in plaats van parfum hygiënische handgel gebruikte. Met kerst pakten we die in en gaven die haar cadeau.

‘Eigenlijk heb ik daarover na zitten denken,’ zei ik terwijl ik mijn veters strikte.

‘Over een eigen huis?’ vroeg Mariah. De verrassing was duidelijk in haar stem te horen.

‘Ja.’ Ik ging rechtop zitten en keek haar aan in een poging haar reactie te peilen. ‘Wat zou jij daarvan vinden?’

Mariah beet op het topje van haar duim. ‘Waar zou dat dan zijn?’

‘Dat weet ik nog niet. Daar moeten we dan eens naar gaan kijken. Haal je duim uit je mond.’

Ze deed wat ik vroeg. ‘Gaan we dan ver weg wonen?’

‘Nee, hoor, niet per se.’

‘Mag ik erover nadenken?’

‘Natuurlijk.’ Ik begreep haar aarzeling wel: dit was het enige huis

waar ze ooit gewoond had. We waren direct na haar geboorte bij mijn moeder gaan wonen; op diezelfde dag moesten we Trisha laten gaan.

‘Maak je maar geen zorgen, Mariah, ik kom wel langs om schoon te maken,’ zei mijn moeder, en ze gebruikte een hoek van haar schort om een fotolijstje met een foto van Trisha en ik op onze trouwdag af te stoffen voordat ze het in een net iets andere hoek op de ladekast terugzette.

‘Dat is niet nodig, hoor, mam.’

‘Niet?’ Ze draaide zich om en keek me aan, haar armen gekruist. ‘Ben je dan van plan een schoonmaakster in te huren? En als je dan toch bezig bent, ook een persoonlijke kok en een nanny?’

‘Nee.’

‘Wie maakt er dan het eten klaar?’

‘Ik.’

‘Je kunt helemaal niet koken! En je werkrooster dan? Je komt pas om zeven uur ’s avonds thuis. Wat moet Mariah dan na schooltijd doen?’

‘We vinden er wel iets op, mam.’

‘Moet ik dan alleen thuisblijven?’ Er klonk een trilling in Mariahs stem.

‘Natuurlijk niet,’ stelde ik haar gerust.

‘Ik kan na school langskomen en eten voor je koken, Mariah,’ zei mijn moeder. ‘Of je kunt hier komen. Hoewel het wel een beetje gek is om te verhuizen als je toch elke dag hier bent. Ik bedoel maar, Cole, als je niet gaat trouwen, wat is dan het nut van...’

‘Zo is het genoeg, mam.’ Ik wilde niet weer in dezelfde ruzie als altijd terecht komen, zeker niet waar Mariah bij was, en ik liep naar mijn dochter toe en trok zachtjes aan een van haar vlechten. ‘Wat ga jij vanavond eigenlijk uitspoken?’

Mariah straalde. ‘Juf Cheyenne zei dat ik langs mocht komen voor een *mani-pedi* en een film.’

‘O ja?’

Cheyenne was Griffins jongere zusje. Ze was kleuterjuf op Mariahs lagere school en was ongeveer anderhalf jaar geleden weer hiernaast bij haar moeder ingetrokken. Ze was heel lief voor Mariah, een soort surrogaattante en grote zus ineen.

Ze was ook een prachtige vrouw, met een lichaam dat alleen maar mooier werd, en de laatste tijd dacht ik voortdurend aan haar, en die gedachten waren niet altijd zo netjes. Ik voelde me er lullig over en ik zou nooit iets met die aantrekkingskracht doen, maar eerlijk gezegd klonk een avondje op de bank met Cheyenne en samen een film kijken een heel stuk beter dan een lawaaierig feestje in de kroeg.

‘Tante Blair komt ook.’ Mariah hield haar hoofd scheef. ‘Denk je dat ik haar al zo mag noemen, ook al zijn zij en Griffin nog niet getrouwd?’

‘Ja, hoor. Ik denk dat ze dat zelfs wel leuk vindt.’ Ik leunde wat voorover om Mariahs hartvormige gezicht beter te zien, een gezicht dat met het jaar meer op dat van haar moeder begon te lijken, hoewel ze mijn blauwe ogen en lichtbruine haar had. ‘Heb je als toetje iets met chocola gegeten?’

Ze ging met haar tong langs haar lippen. ‘Snorretjesijs.’

‘Je hebt inderdaad een mooie chocoladesnor, net als in dat boek dat ik vroeger elke avond van je moest voorlezen. Ga je gezicht maar even wassen.’

Ze giechelde en sloeg haar handen voor haar mond. ‘Oké.’

Toen ze weg was, draaide ik me naar mijn moeder toe. ‘Luister, maak haar nou niet bang voor het idee dat we gaan verhuizen. Ik zit er al een tijdje over te denken en ik heb het gevoel dat nu het juiste moment is. Ik heb het nog niet helemaal uitgedacht, maar ik wil je wel vragen om me hierin te steunen.’

Ze hield afwerend haar handen omhoog. ‘Natuurlijk steun ik je, schat. Je bent hier altijd welkom, maar ik begrijp best dat je een eigen plek wil. Dat is toch ook iets goeds. Een gezonde stap in de juiste richting.’

‘Dank je wel.’

Ze glimlachte en stopte het haar van haar zilvergrijze bob achter haar oren. ‘Nou nog even over die outfit...’

‘Mijn kleding staat niet ter discussie,’ zei ik, en ik deed het licht uit en liep weg.

‘Maar het is een feestje,’ zei ze vlak achter me. ‘Wat dacht je van een mooi overhemd en een stropdas?’

Ik liep de trap af. 'Ik ga gewoon met vrienden wat drinken, mam. De vrienden met wie ik al sinds de lagere school omga. Het kan hun niks schelen wat ik aanheb.'

'Maar er zijn daar toch ook andere mensen. Misschien ontmoet je wel een nieuw iemand.'

Aha, nu komt de aap uit de mouw, dacht ik. De echte reden waarom ze zich druk maakte over mijn kleding – die 'juiste richting' waar ze het net over had.

Mijn moeder leek, net als bijna alle andere mensen in mijn leven, op een soort eindeloze missie te zijn om me te overreden een nieuwe vrouw te zoeken. Hoe vaak ik ook zei dat ik geen interesse had in een tweede huwelijk, ze gaven het niet op.

'Ik heb het als single prima naar mijn zin, mam,' zei ik, en ik liep naar de keuken.

'Dat zeg je wel, maar...'

'Dat zeg ik omdat het ook zo is.' Ik controleerde of mijn telefoon en portemonnee in mijn zakken zaten en griste de sleutels van het aanrecht. 'Ik weet niet waarom iedereen denkt dat ik in mijn eentje zo ongelukkig ben. Dat is niet zo.'

'Maar schat, we denken ook niet dat je ongelukkig bent. We denken gewoon dat je, nou ja, je weet wel...' Ze zocht naar de juiste woorden.

'Kom op, zeg het maar.'

'Vastgelopen bent,' flapte ze eruit, en ze wreef in haar handen.

Ik ging breder staan en vouwde mijn armen voor mijn borst.

'Dat is belachelijk,' zei ik.

'Vind je? Je hebt al negen jaar geen serieuze afspraakje meer gehad, Cole.'

'Omdat ik ook geen interesse heb in een serieuze relatie. Dat betekent nog niet dat ik vastzit.'

'Maar je kiest ervoor om alleen te blijven.'

'Ik kies ervoor om een goede, aanwezige vader te zijn voor mijn dochter.'

'Er zijn anders genoeg alleenstaande vaders die hertrouwen! Denk je niet dat Trisha dat ook niet voor je gewild zou hebben?'

Ik ging zachter praten. 'Het draait erom wat Mariah wil en niet

wil. Het idee dat ik zou hertrouwen maakt haar bang. Daar is ze in het verleden heel duidelijk over geweest.’

‘Mariah is nog een kind. Ja, ze maakt zich zorgen of ze jou ook kwijtraakt, maar ze draait wel bij. Je moet verder met je leven, Cole.’

Ik haalde diep adem, zoals ik altijd deed wanneer mijn moeder of iemand anders probeerde me te vertellen wat Trisha gewild zou hebben, of wat het beste was voor onze dochter, of wat ik moest doen. Ik werd niet snel boos, maar ik vond het ook niet prettig als anderen me vertelden hoe ik mijn leven moest leiden. Ik was een volwassen man en ik wist zelf wel wat ik wilde.

‘Kijk,’ zei ik. ‘Ik stel je zorgen op prijs, maar je ziet het verkeerd. Ik ben doorgestaan met mijn leven, mam. Ik heb geaccepteerd dat ik single ben, ik heb geaccepteerd dat ik mijn dochter alleen opvoed en ik heb geaccepteerd dat het leven niet altijd volgens plan verloopt. Nu moet jij dat nog accepteren.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Je geeft jezelf niet eens de kans om weer verliefd te worden.’

‘De waarheid is, mam, dat het ook niet meer gaat gebeuren.’

‘Hoe kun je dat nou zo zeker weten?’

‘Omdat de bliksem nooit twee keer op dezelfde plek inslaat.’

Van een klop op de achterdeur schrokken we allebei op. Door de ruit zag ik Cheyenne lachend zwaaien.

‘Kom maar binnen, liefje,’ riep mijn moeder.

Cheyenne trok de deur open en stapte de keuken binnen. Ze nam een koele bries met zich mee, met de geur van herfstbladeren en brandend hout, alsof iemand in de buurt de haard had aangestoken. Haar wangen waren rood van de kou en haar blonde haar zat in een paardenstaart, maar de helft ervan leek door de wind uit de staart ontsnapt te zijn en was rond haar gezicht geblazen.

‘Hoi,’ zei ze vrolijk. ‘Ik kwam even kijken of Mariah zin heeft om mee te gaan naar de winkel en wat lekkers uit te kiezen voor ons meidenavondje.’

‘O, dat zal ze geweldig vinden,’ zei mijn moeder. ‘Ik haal haar wel even.’

Toen we alleen waren, draaide Cheyenne zich naar me toe en lachte. ‘Hoe gaat het, Cole?’

‘Prima.’

‘Wat is er?’

Ik schudde mijn hoofd en mompelde: ‘Mijn moeder.’

‘O.’ Ze hield haar handen in de lucht. ‘Geloof mij maar, ik weet hoe het is. Na je dertigste met je moeder samenwonen is een bijzonder soort marteling.’

‘Ik ga verhuizen,’ kondigde ik aan, en daarmee hakte ik definitief de knoop door.

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Echt waar?’

‘Ja. Ik zit er al een tijdje over te denken, maar nu is het goede moment.’ Ik liet een stilte vallen. ‘Als Mariah het tenminste ook ziet zitten.’

Ze knikte bedachtzaam en beet op haar volle onderlip. ‘Denk je dat je in de buurt blijft?’

‘Ja. Dat moet ook wel, tenzij ik een aanvraag indien om overgeplaatst te worden naar een ander politiedistrict. En ik betwijfel of Mariah het wel leuk zou vinden om van school geplukt te worden, weg bij de vrienden die ze al haar hele leven kent, of ver weg van familie.’

‘Ja.’ Ze zuchtte. ‘Ik kan niet wachten om te verhuizen. Maar ik heb mezelf beloofd te blijven tot ik mijn studieschuld en creditcards heb afbetaald.’

‘Dat is slim. Duurt dat nog lang?’

Ze haalde haar schouders op en haar pluizige perzikkleurige vestje gleed van haar schouder. Daaronder droeg ze een wit kanten geval dat eruitzag als een beha en topje in één. De aanblik zond een elektrische schok naar mijn onderbuik en ik wendde direct mijn blik af. ‘Eerst dacht ik dat ik er twee jaar over zou doen,’ ging ze verder, ‘maar ik ben supergemotiveerd, dus misschien duurt het nog maar een paar maanden.’ Ze moest lachen. ‘Ik hou van mijn moeder, maar ik word ook gek van haar.’

‘Ik snap je helemaal.’

‘Als ze zich nou niet de hele tijd met me bemoeide, zou er niet zoveel aan de hand zijn.’

‘Precies.’

‘Ik begrijp het wel, hoor, op mijn leeftijd had zij haar hele leven

al op orde – een man, een huis, kinderen – maar sommigen van ons zijn daar gewoon nog mee bezig. Nou ja.’ Ze schudde haar hoofd en lachte naar me. ‘Dus jij gaat naar de Bulldog voor Griffs feestje?’

‘Ja.’ Ik keek naar de kleren die ik droeg. ‘Hoewel zowel mijn moeder als mijn dochter heel duidelijk heeft laten merken dat ik niet aan de dresscode voldoe. Vind jij dat het ermee door kan?’

‘Zeker.’ Ze aarzelde. ‘Als je je aan de dresscode voor een golftoernooi probeert te houden.’

Ik kreunde. ‘Mariah vond dat ik op Fred Yaldoo lijk.’

Cheyenne schoot in de lach en haar ogen twinkelden. ‘Die van de garage?’

‘Ja. Heeft ze gelijk?’

In plaats van mijn vraag te beantwoorden, hield ze haar hand voor haar mond en probeerde, zonder succes, te stoppen met giehelen. ‘Daar kan ik maar beter geen antwoord op geven.’

‘Verdomme, nou, vooruit dan. Ik trek wel wat anders aan. Maar wat dan?’

‘Een ander shirt? Misschien een overhemd of zo? En misschien niet die kaki broek.’

‘Wat dan? Een nettere broek?’

‘Kan. Of een donkere spijkerbroek. Het hangt af van het shirt dat je kiest.’

‘Ik ben blij dat ik elke dag een uniform aan kan trekken.’ Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was. ‘Shit. Ik ben al te laat. Wil je anders even met me meekijken en iets uit mijn kast kiezen?’

Ze moest weer lachen. ‘Natuurlijk. Als je me vertrouwt.’

‘Ik vertrouw je.’ Ik legde mijn sleutels terug op het aanrecht en ging haar voor door de keuken en de trap op, terwijl ik me te laat afvroeg of het wel een goed idee was om Cheyenne mee te nemen naar mijn slaapkamer. In de keuken was het al moeilijk genoeg geweest om geen stoute gedachten te krijgen.

Op de overloop kwamen we langs Mariahs kamer – vroeger was dat de kamer van mijn broer Greg geweest – waar mijn moeder haar probeerde te overreden een ander truitje aan te trekken, een zonder chocoladevlekken.

Ik duwde de deur van mijn kamer helemaal open, knipte het licht

aan en gebaarde naar de kast. ‘Overhemden hangen daar, samen met de goede broeken. Spijkerbroeken in de ladekast, tweede la van boven.’ Ik ging op het bed zitten en leunde achterover. ‘Succes. Mode is niet echt mijn ding.’

Ze bleef even bij de deur staan, bijna alsof ze niet binnen durfde te komen. Haar ogen dwaalden door de ruimte, van de inbouwkast naar de ladekast tot de muren en het bed. ‘Ik ben hier nog nooit eerder geweest. Het is zo netjes.’

‘Huisregels.’

Ze zette een paar voorzichtige stappen de kamer in en snoof de geur op. ‘Het ruikt zelfs lekker. In Griffins kamer stonk het altijd.’

Ik lachte. ‘Als tiener rook mijn kamer waarschijnlijk net zo goor. Mijn moeder was altijd bezig de boel te luchten.’

Ze grijnsde, liep naar de kast toe en ging mijn overhemden langs. De plastic hangers tikten tegen elkaar aan terwijl ze ze over de houten roede schoof. ‘Wat dacht je hiervan?’

Ik keek op en zag dat ze een overhemd vasthad met een ruitpatroon in marine en koningsblauw. ‘Oké.’

‘De kleuren staan mooi bij je ogen.’ Ze sloot de deur van de kast en gaf me het overhemd aan, nog op het hangertje. ‘Je hebt zulke mooie ogen.’

Ik keek haar aan, een complimentje stakte in mijn keel – *jouw ogen zijn ook mooi*. Ze waren groot en bruin, met kleine gouden vlekjes erin, en werden omlijst door volle donkere wimpers. En ze keek je ermee aan op een manier waardoor het voelde alsof je de enige persoon in de ruimte was. Maar toen ik het overhemd aannam, zei ik alleen maar: ‘Bedankt.’

‘Graag gedaan.’ Ze glimlachte naar me voordat ze zich naar de ladekast omdraaide en de tweede la vanboven opentrok. ‘Een spijkerbroek past er het beste bij. Je donkerste denim, graag.’

‘Volgens mij zit daar wel donker denim tussen.’

Ze bukte voorover en ging de stapel spijkerbroeken af. Ik bekeek haar, liet mijn ogen over haar rondingen glijden. Net zoals in de keuken voelde ik nu weer een golf van opwindning. Maar deze keer keek ik niet weg. In plaats daarvan merkte ik dat ik me afvroeg wat ze zou doen als ik mijn hand uit zou steken en op haar heupen zou

leggen. Haar op mijn schoot zou trekken. Mijn gezicht in haar hals zou verbergen. Mijn handen onder haar vest zou laten glijden. Cheyenne had het soort lichaam waar je uren zoet mee zou zijn – je kon erin verdwalen en hopen dat je nooit gevonden zou worden.

Voordat ik het kon tegenhouden, werd mijn erectie steeds stijver, en ik wist dat ik niet zou kunnen opstaan zonder dat de bobbel in mijn kaki broek duidelijk te zien zou zijn. Soms – maar ook echt alleen maar soms – was het niet zo prettig om groot geschapen te zijn.

‘Kijk eens, deze is perfect.’ Cheyenne kwam overeind en gooide een opgevouwen spijkerbroek op het bed.

‘Dank je wel,’ zei ik, en ik leunde voorover zodat mijn ellebogen op mijn knieën steunden en mijn kruis verborgen.

Ze keek naar mijn voeten. ‘Die schoenen zijn prima. Heb je toevallig een donkerbruine leren riem?’

‘Heb ik aan.’

‘Mag ik eens zien?’

‘Nee.’

Wat uit het veld geslagen probeerde ze het opnieuw. ‘Hij is vast prima. Ik wil hem alleen even zien om het zeker te weten.’

‘Dat gaat nu even niet.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Cole, kom op.’

‘Nee.’

‘Doe niet zo gek. Waarom mag ik die riem niet zien?’ Ze lachte, pakte mijn arm vast en probeerde me overeind te trekken, maar ik trok mijn arm zo hard terug dat ik haar ook omvertrok.

‘Ah!’ riep ze, en haar lichaam kwam in botsing met het mijne en door de kracht ervan viel ik achterover. Ze kwam boven op me terecht en toen nam instinct het over – ik draaide haar op haar rug en duwde haar polsen tegen het matras, mijn pik duwde tegen haar dij. Er was geen enkele manier om nog te verbergen wat ze met me deed.

Onze blikken ontmoetten elkaar. ‘Ah,’ zei ze nog eens, nu zachter. Shit, bijna verloor ik mijn verstand en kuste ik haar.

In plaats daarvan sprong ik van het bed af en ging met mijn rug naar de ladekast staan. ‘Dus. Wat denk je van de riem?’

Ze ging overeind zitten en haar ogen werden groter. ‘Ehm, hij is groot.’

Ik moest bijna grijnzen. ‘Hij is wat?’

Ze raakte in paniek en haar wangen werden vuurrood. ‘Ik bedoel, hij is perfect. De riem. De riem is perfect. Voor je outfit.’ Ze kwam zo snel mogelijk van het bed af en stooft naar de eerste deur die ze zag en trok die open. ‘Ik haal Mariah even op en dan ga ik ervandoor.’

Maar ze had zich naar de deur van de kast gehaast, wat ze zich ook realiseerde toen ze probeerde weg te komen via een rij overhemden aan hangertjes.

‘Andere kant,’ zei ik, en ik wees in de richting van de gang.

‘O ja,’ zei ze, en in een rechte lijn maakte ze zonder me aan te kijken dat ze de kamer uit kwam. ‘Oké, fijne avond. Dag.’

Toen ze weg was, sloot ik de deur achter haar en leunde ertegenaan. Ik ging met mijn hand langs mijn kaaklijn en probeerde niet te lachen.

Fuck. Ik moest Cheyenne Dempsey voortaan maar niet meer meevragen naar mijn slaapkamer.

Jaren geleden, nog op de middelbare school, had Griffin zijn drie beste vrienden – ik, Enzo Moretti en Beckett Weaver – laten beloven dat we van zijn kleine zusje af zouden blijven. Dat was hij waarschijnlijk allang vergeten, maar ik niet. En ik had me altijd aan mijn woord gehouden, maar verdomme.

Verdomme.

Terwijl ik me omkleedde met de onweerstaanbare geur van Cheyennes parfum nog in de lucht, en de herinnering aan hoe haar lichaam onder het mijne had gevoeld, moest ik me wel afvragen of zo’n belofte ooit zou verjaren.

Ik bedoel... die ogen. Die rondingen. Die lippen.

Gewoon... *verdomme.*